

Twee lichtbeelden

De nacht legt een donkere sluier over de wereld. Hoe donkerder het is, hoe meer de weg en de voorwerpen in de wereld verborgen worden, de kleuren verdwijnen. Het kleinste beetje licht, al is het maar een klein kiertje, maakt dat ik mijn omgeving weer kan herkennen. Dat ik de weg weer kan vinden. Hoe meer licht, hoe meer de vormen zich aftekenen, gedetailleerder worden. Wanneer het licht sterker wordt verschijnen de kleuren en ontstaat er diepte in wat we kunnen zien. Licht overwint de duisternis.

De zon schijnt helder. Lopend in het bos zie ik mijn schaduw voor mij op het herfstpad. Hij is me steeds voor, niet in te halen. Het is een donkere schaduw die scherp getekend wordt op de grond. De schaduw is lang en somber, zo tussen al die kleuren op het pad. Zo nu en dan is hij bijna zwart, dan weer grijs. Wil ik weten waar die duisternis vandaan komt, dan moet ik me omkeren naar het licht. Naar de zon die nu in mijn rug schijnt. Hoe feller de zon, hoe scherper de schaduw zich aftekent. Geen schaduw zonder zon.

Paul van Meurs